

Scénář k audioreportáži s paní Jindřiškou Šatavovou

Zpracovali: žáci ZŠ Václava Havla v Kralupech nad Vltavou

Výstup č. 1:

Náš příběh vypráví o životě paní Emilie Šťastné, která se narodila 26. října 1947 v Kralupech nad Vltavou. Maminka pocházela z Veltrus a tatínek ze Slovenska.

3:13 -3:47

„Tam uživit se byl velký problém, takže dědeček s babičkou měli 4 dětimůj tatínek byl nejmladší a v roce 22 dědeček s babičkou sebral všechny ty 4 děti a udělali nesmírně odvážnej krok, že přišli do Čech, kde přeci jenom byla asi obživa snadnější.“

Výstup č. 2:

Po základní škole začala studovat na kralupském gymnáziu

2:20 – 2:36

„A v 65. roce jsem tam maturovala a po maturitě dělala jsem přijímačky na medicínu a nastoupila jsem v říjnu 65 jsem nastoupila na první lékařskou fakultu Univerzity Karlovy.“

Výstup č. 3:

Během Pražského jara, kdy došlo k politickému uvolnění se paní Emilií tehdy ještě s přítelem Václavem, podařilo získat devizový příslib na Západ.

6:18- 6:49

„Tak jsem měli plánováno, že budeme měsíc ve Francii a měsíc v Anglii, někde jsme si vždycky přivydělávali, že jsme třeba v hospodě myli nádobí nebo jsme někde nějakému farmáři ve Francii jsme pomáhali česat hrušky a on nám za to dal jídlo a nechal nás tam vyspat, prostě jsme se takhle protloukali Evropou, samozřejmě jenom stopem, protože na vlaky, na autobusy jsme peníze neměli. No a to byl červenec a srpen jsme měli v plánu, že budeme měsíc v Anglii.“

Výstup č. 4:

Jejich cesta se blížila ke konci. Jenže přišel 21. srpen 1968. Moment, kdy se dozvěděla o této události, si vybavuje velmi přesně. Zrovna byli v kempu ve Skotsku a z rádia zaslechli tato slova.

8:52 – 9:00

„Prague, russian occupation, Prague, russian a já jsem říkala, něco se děje Dyku vylez, asi je válka u nás.“

Výstup č. 5:

Následovala cesta na ambasádu, kde zjišťovali další informace ohledně situace v Československu a dozvěděli se o nabídkách ubytování od britských lidí, kterou využili. Během několika dní získali pracovní povolení a našli si práci v nemocnici.

19:45 – 20:00

„Tam jsem dělala uklízečku a potom, když zjistili asi po 14 dnech, že studuju medicínu, tak mě přeřadili od uklízeček mě přeřadili k zdravotním sestrám.“

Výstup č. 6:

Paní Emilii bylo nabídnuto dostudovat medicínu v Londýně, kterou odmítla z důvodu jazykové bariéry. Na konci října 68 se rozhodli vrátit do Československa a toto období charakterizuje velmi negativně.

24:23- 24:45

„Lidi se báli říct svůj názor, protože nemám jim to za zlý, ta doba byla opravdu jako špatná, lidi lidi se vlastně bych řekla že i velmi slušní lidi se uzavřeli sami do sebe, snažili se nějak veřejně nevystupovat, protože každej, kdo nebyl loajální s režimem si to odskákal, že jo.“

Výstup č. 7:

Velmi pyšná je na listopadové události roku 89. Zúčastnila se manifestace na Letné. Po pádu komunistické vlády, začala se svým manželem poznávat svět. Co paní Emilie vzkazuje mladším generacím?

43:15 – 43:17

„Já si myslím, že lidi si maj pomáhat.“